

[Królestwo uwięzłych w szronie liści]

Królestwo uwięzłych w szronie liści.
Nieśmiertelne oczy, które przekuwają
pukanie w dno niebo.

Niewyraźne światło
jak urojenie. Cały rynek
klaszcze skrzydłami gołębi.

Przepadła pamięć.
I przepadłe historie.

Mam cię!

Części mnie już nie ma; część
pochłonął wiatr, a resztę zabrała powódź.
Tych kilka udanych dubli nie można
brać za dobrą monetę.

Więc nie pytaj,
czy pustka to odpowiednie słowo, by
wyjść z twarzą i pogrzebać moje
imię na zawsze.

Raczej pauza niż aplauz: wszak nie wiadomo, czy dzisiejszy
sen też cię nie zdradzi. Jesteś teraz na zewnątrz,
bowiem już wszystko zostało wypowiedziane

i ta linijka też nie ma początku ani
przyszłości, choć pisze się do końca
z wirtuozeryjną chichotem.

Rysunek Irek Konior